

The University of Tehran Press

Natural Resources Governance

Home Page: <https://jnrg.ut.ac.ir/>

Online ISSN: 3060-7183

Urban Sustainable Development Management and the Experiences of the European Union in Urban Ecosystem Governance

Mohammad Kazempour Teymourloei

Department of Public Administration, Faculty of Management and Accounting, Allameh Tabatabai University, Tehran, Iran. Email: mkazempour4@gmail.com

ARTICLE INFO

ABSTRACT

Article type:

Research Article

Article History:

Received 23 November, 2024

Revised 16 January, 2025

Accepted 31 January, 2025

Published online 10 March, 2025

Keywords:

*European Union Policies,
Leipzig Charter,
Sustainable Development
Management,
Sustainable Urban Development,
Urban Ecosystem Governance*

Given the increasing importance of urban sustainable development in the contemporary world, urban sustainable development management is an essential solution for achieving a genuinely sustainable state in cities, requiring the formulation of policies to achieve sustainable cities. This research aims to address the concept of urban sustainable development management and present the policies and experiences of the European Union (EU) in achieving desirable urban development. The research method in this study is descriptive-analytical, which uses a review approach in document analysis and library research to examine the main purpose of the research. The findings show that the EU, with its 28 member countries, has institutionalized sustainable development at all levels of governance. A comprehensive and integrated framework, emphasis on participation, funding, and knowledge and experience exchange programs are the most important success factors in urban sustainable development management in the EU. Based on the research results, a new approach to urban governance is needed, based on a new perspective on urban management, which operates in such a way that, in addition to public management, it seeks public participation and has the capacity to attract their cooperation. This research emphasizes that improving urban sustainable development management requires integrated, participatory, and dynamic approaches that, by considering the various dimensions of development and stakeholder participation, can help create more sustainable and equitable cities.

Cite this article: Kazempour Teymourloei, M. (2025). Urban Sustainable Development Management and the Experiences of the European Union in Urban Ecosystem Governance. *Natural Resources Governance*. 1 (4), 350-370.

© Mohammad Kazempour Teymourloei

Publisher: University of Tehran Press.

DOI: <http://doi.org/10.22059/jnrg.2025.392391.1030>

انتشارات دانشگاه تهران

نشریه حکمرانی منابع طبیعی

سایت نشریه: <https://jnrg.ut.ac.ir/>

شاپا الکترونیکی: ۷۱۸۳-۳۰۶۰

مدیریت توسعه پایدار شهری و تجارب اتحادیه اروپا در حکمرانی اکوسیستم‌های شهری

محمد کاظم‌پور تیمورلویی

گروه مدیریت دولتی، دانشکده مدیریت و حسابداری، دانشگاه علامه طباطبائی، تهران، ایران. رایانامه: mkazempour4@gmail.com

اطلاعات مقاله

چکیده

نوع مقاله:

پژوهشی

تاریخ‌های مقاله:

تاریخ دریافت: ۱۴۰۳/۰۹/۰۳

تاریخ بازنگری: ۱۴۰۳/۱۰/۲۷

تاریخ پذیرش: ۱۴۰۳/۱۱/۱۲

تاریخ انتشار: ۱۴۰۳/۱۲/۲۰

کلیدواژه:

حکمرانی اکوسیستم‌های شهری،

سیاست‌های اتحادیه اروپا،

توسعه پایدار شهری،

مدیریت توسعه پایدار،

منشور لایپزیگ.

با توجه به اهمیت روزافزون توسعه پایدار شهری در دنیای معاصر به منظور دستیابی به یک وضعیت پایدار واقعی در شهرها مدیریت توسعه پایدار شهری به عنوان یک راه حل اساسی است که باید سیاست‌هایی را جهت حصول به شهرهای پایدار تدوین کند. هدف این پژوهش پرداختن به مفهوم مدیریت توسعه پایدار شهری و هم‌چنین ارائه سیاست‌ها و تجارب توسعه مطلوب شهری اتحادیه اروپا است. روش تحقیق در این پژوهش از نوع توصیفی-تحلیلی است که با استفاده از رویکرد مروری در تحلیل اسنادی و مطالعات کتابخانه‌ای به بررسی هدف اصلی تحقیق می‌پردازد. یافته‌های پژوهش نشان می‌دهد که اتحادیه اروپا با ۲۷ کشور عضو، توسعه پایدار را در همه مقیاس‌های حکومت نهادینه کرده است. از مهم‌ترین اقدامات انجام‌شده می‌توان به منشور لایپزیگ و URBACT اشاره کرد. چارچوب جامع و یکپارچه، تأکید بر مشارکت، تأمین مالی و برنامه‌های تبادل دانش و تجربیات مهم‌ترین عوامل موفقیت مدیریت توسعه پایدار شهری در اتحادیه اروپا هستند. بر مبنای نتایج پژوهش شیوه جدیدی در نحوه اداره شهرها لازم است که مبتنی بر نگرش نوینی از مدیریت شهری باشد تا در اداره شهر به گونه‌ای عمل نمایید که علاوه بر مدیریت دولتی، مشارکت مردمی را نیز به یاری طلبیده و زمینه و توان جذب همکاری آنان را داشته باشد. این پژوهش تأکید می‌کند که برای بهبود مدیریت توسعه پایدار شهری، نیاز به رویکردهای یکپارچه، مشارکتی و پویا است که با در نظر گرفتن ابعاد مختلف توسعه و مشارکت ذینفعان، بتواند به ایجاد شهرهای پایدارتر و عادلانه‌تر کمک کند.

استناد: کاظم‌پور تیمورلویی، محمد (۱۴۰۳). مدیریت توسعه پایدار شهری و تجارب اتحادیه اروپا در حکمرانی اکوسیستم‌های شهری، ۱(۴) ۳۷۰-۳۵۰.

ناشر: مؤسسه انتشارات دانشگاه تهران.

© محمد کاظم‌پور تیمورلویی

DOI: <http://doi.org/10.22059/jnrg.2025.392391.1030>

۱. مقدمه

رشد سریع جمعیت و به همراه آن شهرگرایی از موضوعات عمده و مورد بحث در سطح جهان کنونی است. در سال ۲۰۱۸ جمعیت شهری جهان ۵۵ درصد از کل جمعیت را به خود اختصاص داده است و تا سال ۲۰۵۰ انتظار می رود که این نسبت به ۶۵ درصد برسد (United Nations Department of Economic and Social Affairs, 2019). بنابراین شهرها پیش زمینه برای توسعه پایدار هستند. توسعه شهرنشینی و روند افزایش جمعیت شهری سبب بروز مسائلی چون استفاده بی رویه از منابع، آلودگی محیط زیست، افزایش ناهنجاریهای اجتماعی و مشکلات اقتصادی در سطح جوامع شهری شده است. توسعه پایدار به عنوان شعار اصلی هزاره سوم و پارادایم نوین در ادبیات نظری و علمی رایج در باب توسعه شهری بوده است (صیادی‌هندی و همکاران، ۲۰۱۷). اهمیت و جایگاه شهرها در توسعه پایدار به حدی است که برخی از صاحب‌نظران توسعه پایدار شهری را شاه کلید پایداری جهانی می دانند (Leydesdorff & Deakin, 2011). با رشد سریع جمعیت جهان و تمرکز آن در شهرها، مفهوم توسعه پایدار شهری به عنوان مولفه اساسی تاثیرگذار بر چشم انداز بلند مدت جوامع انسانی مطرح گردید.

نظریه توسعه پایدار شهری حاصل بحث های طرفداران محیط زیست درباره مسائل زیست محیطی به خصوص زیست شهری است که به دنبال نظریه توسعه پایدار برای حمایت از منابع محیطی ارائه شد. معنای پایداری در طول سالها تکامل یافته و دارد با گذشت زمان در بسیاری از رشته‌ها به طور گسترده‌ای بحث می‌شود. تفسیرهای فراوان و مفاهیم اجرای پایداری از دیدگاههای مختلف وجود دارد، به عنوان یک نتیجه از این تنوع در طبیعت موجود است (Steiniger & et al., 2020). پایداری شهری را می‌توان طریقی برای توسعه شهری آینده دانست و همچنین توسعه مجدد موارد موجود به شیوه ای محیطی و با صرفه اقتصادی، هدف از این طریق ترویج رفاه انسانی و ثروت اقتصادی با توجه به کاهش میزان و سازگاری با اثرات منفی در حال حاضر است، دامنه پایداری بسیار گسترده شده است که با جنبه‌هایی همچون ترکیب محیط فیزیکی (اکولوژیکی) با ابعاد اقتصادی و اجتماعی پیوند خورده است (Toudert & et al, 2019). شهر پایدار با ویژگی های اقتصادی - اجتماعی مطلوب همچون مسکن مناسب، کاهش فقر، عدالت محور، با فضاهای سالم، امن، آرام، جذاب و زیبا آراسته شده، آرمانی است که با مدیریتی پویا قابل دسترس خواهد بود (تقوایی و صفر ابادی، ۲۰۱۳).

اغلب شهرها به عنوان مکان‌های سازنده برای آزمایش با حالت‌های جایگزین از مدیریت عمومی و ارائه خدمات شهرت دارند. یکی از اهداف مهم مدیریت شهری، توسعه پایدار شهرها می باشد. نگرش مدیریت توسعه پایدار شهری توجه ویژه به شاخص های پایدار شهر جهت تأمین خواست و نظر شهروندان در امور شهر برای رسیدن به تعادل و توسعه پایدار شهری ضروری میباشد. به وضوح توسعه هر کشوری در تمامی ابعاد با نحوه اداره شهرهای آن همبستگی عمیقی دارد. بنابراین شیوه جدیدی در نحوه اداره شهرها لازم است که مبتنی بر نگرش نوینی از مدیریت شهری باشد تا در اداره شهر به گونه ای عمل نماید که علاوه بر مدیریت دولتی مشارکت مردمی را نیز به یاری طلبیده و زمینه و توان جذب همکاری آنان را داشته باشد (Fratini & et al., 2019). توسعه پایدار، رشد پایدار و پایداری مفاهیمی هستند که به صورت روزانه مورد استفاده سیاستمداران، سیاست گذاران و محققان قرار می گیرند. برخی استدلال می کنند که پایداری یک هیاهو است، برخی دیگر معتقدند که این مفهومی است که می تواند آینده ما را تغییر دهد. بسیاری از شهرها از پایداری برای برجسته کردن دستاوردهای خود در حفاظت، تقویت یا بهره برداری از محیط زیست خود استفاده می کنند. اما «شاخص‌های کلیدی توسعه پایدار شهری کدامند و چگونه می‌توان آن‌ها را ارزیابی کرد؟ چه سیاست‌هایی در اتحادیه اروپا برای ترویج توسعه پایدار شهری به کار گرفته شده است؟» در این پژوهش سعی داریم به این سوالات به روش توصیفی - تحلیلی پاسخ مناسب دهیم.

این پژوهش توسعه مفهوم «توسعه پایدار شهری» و «مدیریت توسعه پایدار» و اهدافی که اتحادیه اروپا در مورد توسعه پایدار دارد، و اینکه اتحادیه اروپا چگونه شهرها را برای اجرای توسعه شهری پایدار برمی‌انگیزد، خلاصه می‌کند. هدف این پژوهش تبیین مفهوم مدیریت توسعه پایدار شهری با مقایسه نمای کلی سیاست اتحادیه اروپا در مورد پایداری است.

جدول ۱. پیشینه پژوهش

مرجع	نتایج
صداقت نوری و همکاران ^۱ (۲۰۲۴)	این پژوهش به بررسی معیارهای مدیریت توسعه پایدار شهری در شهرهای در حال شکوفایی پیرامون کلانشهرها می‌پردازد. بر اساس روش تحلیل محتوا در بررسی نظریات مطرح در این حوزه، یک مدل مفهومی ویژه تدوین شده که نقش شاخص‌های مختلف اثرگذار بر مدیریت توسعه پایدار شهری در شهرهای در حال شکوفایی را ارائه می‌دهد. همچنین، مبتنی بر روش موردپژوهی، شهر لاسان به عنوان نمونه موردی، انتخاب شد تا درک واقع‌بینانه‌ای از نقش مؤلفه‌های مختلف بر مدیریت پایدار شهری در شهرهای در حال شکوفایی پیرامون کلانشهرها فراهم آید. روش پژوهش مبتنی بر روش‌های کمی و کیفی بوده است. نتایج پژوهش نمایانگر آن است که ابعاد کالبدی-فضایی، کیفیت زندگی، مدیریت هوشمند، عدالت و برابری و حکمروایی و قانون‌گذاری بهینه مهم‌ترین مؤلفه‌های اثرگذار بر مدیریت توسعه پایدار شهری هستند.
اقاجانی کهقی ^۲ (۲۰۲۱)	این پژوهش به لزوم تحول در مدیریت شهری با رویکرد توسعه پایدار می‌پردازد و عنوان می‌کند قوانین و ضوابطی که به منظور اداره شهرداری‌ها وجود دارد، به تحول و همزمان شدن با فناوری مدیریت جدید نیازمند است و این ساختار باید مشارکت ارکان لازم را تسهیل نماید. این پژوهش با طرح این سوال آغاز می‌شود که توسعه شهرها چگونه و به چه صورتی باید صورت گیرد که نیازهای آینده کشور را تأمین نماید؟ روش تحقیق در این پژوهش از نوع توصیفی-تحلیلی می‌باشد و گردآوری اطلاعات پژوهش به صورت مطالعات کتابخانه‌ای است. در پایان تحقیق نشان می‌دهد جایگاه مدیریت شهری و شهرداری در روند توسعه پایدار شهر بسیار مهم و تعیین‌کننده می‌باشد. نظام مدیریت شهری متمرکز بایستی بر اساس رویکرد توسعه پایدار شهری باشد در ایجاد هدف مطلوب نقش مدیران و شهرداری است که وظیفه دارد با ایجاد ملاحظات اجتماعی، زیست محیطی و اقتصادی به طور قطعی به توسعه و پویای شهر کمک کند.
میرزازاده دوستان ^۳ (۲۰۲۲)	این پژوهش مفهوم مدیریت شهری، ارتباط میان توسعه پایدار و مدیریت شهری را مورد تحلیلی بررسی قرار می‌دهد. روش تحقیق در این پژوهش توصیفی-تحلیلی و جمع‌آوری اطلاعات به روش کتابخانه‌ای و میدانی انجام شده است. استفاده از متخصصین شهری در امور مدیریتی، زمینه‌سازی مشارکت واقعی مردم، هماهنگی سازنده دستگاه‌های دولت در سطح شهر، هماهنگی بین نهاد های شهری و غیره از راهکارهای ارائه شده در این پژوهش است.
مشکینی و همکاران ^۴ (۲۰۱۷)	نتایج تحلیل اثرات متقاطع موانع بر همدیگر دال بر این است که موانع سیاسی و قانونی مهمترین موانع حکمروایی کلانشهر تهران بوده اند. نتایج تحلیل اثرات متقاطع بیانگر این است که موانع استراتژیک حکمروایی توسعه پایدار شهر تهران را می‌توان به دو دسته عوامل تقسیم کرد: دسته اول عواملی که مرتبط با خود شهرداری و شورا و مجموعه نهادهای مدیریت شهری در منطقه کلانشهری است که امکان اصلاح و رفع آنها از طریق همین ساختار کنونی حکمروایی کلانشهر تهران وجود دارد. دسته دوم عواملی که نیازمند تغییرات در سطح کلان بوده و از طریق مجموعه مدیریت شهری کلانشهر تهران و با توجه به شرایط کنونی امکان تغییرات اساسی در آن وجود ندارد.
مالاندینو و همکاران (۲۰۱۹)	محققین به این نتیجه رسیده اند که مدیریت دولتی باید در حوزه توسعه پایدار شهری نقش اصلی را بازی کند. جهت تحقق این امر نیاز است تا مدل های سازمانی و نحوه عملکرد در مدیریت دولتی انعطاف پذیرتر و پویاتر گردد. پیشنهاد می‌کند تاثیر گذاری مناسب مدیریت دولتی در حوزه توسعه پایدار شهری نیازمند سازمان های موثر و کارکنان متعهد، متخصص و آموزش دیده در این حوزه است.
پوپوویچ و همکاران ^۵ (۲۰۱۹)	توسعه پایدار مستلزم توسعه مستمر اقتصادی با توجه به اصول زیست محیطی است و بر غلبه بر تعارضات بین اقتصاد و بوم‌شناسی تمرکز دارد. محققین توسعه پایدار کشورهای اتحادیه اروپا را با استفاده از تحلیل خوشه‌ای ارائه دادند. هدف مدیریت پایداری ایجاد رویکردی مناسب برای توسعه عملکرد اقتصادی و زیست محیطی و در نتیجه دستیابی به پایداری است. مدیریت توسعه پایدار بر یافتن و اجرای فعالیت ها و همچنین استفاده از ابزارهایی با هدف تضمین توسعه پایدار متمرکز است. دستیابی به پایداری توسعه ملی مستلزم یک رویکرد استراتژیک است که فرآیندی بلندمدت است و فرآیندهای مختلف توسعه را یکپارچه می‌کند و بر تضاد بین پارادایم اقتصاد و بوم‌شناسی غلبه می‌کند.

¹ Sedaghat Nouri & et al, 2024

² Aghajani Kahgh, 2021

³ Mirzazadeh Dostan, 1401

⁴ Meshkini & et al, 2017

⁵ Popovic & et al, 2019

توسعه مفهومی است که هدف غایی آن بالا بردن معیارهای زندگی تمام مردم است. مفهوم توسعه مفهوم نسبتاً جدید و غربی است و به طور نزدیکی با فرآیند صنعتی سازی نوین مرتبط است زیرا از طریق تولید انبوه و ارتباطات انبوه بهبود سطح زندگی حاصل می شود. مدیریت توسعه به عنوان حوزه مطالعاتی جدید در دهه ۱۹۶۰ میلادی در قالب مدیریت دولتی تطبیقی تحت حمایت بنیاد فورد در آمریکا شکل گرفت و مبانی نظری آن بر چند فرضیه استوار است:

- (۱) نیازهای مربوط به امر توسعه مهم ترین نیازهای کشورهای در حال توسعه اند.
 - (۲) نیازهای توسعه ای کشورهای در حال توسعه و توسعه یافته به طور ماهوی متفاوت اند.
 - (۳) توسعه می تواند مدیریت شود.
 - (۴) دانش فنی مربوط به توسعه انتقال پذیر است.
 - (۵) بستر سیاسی، اجتماعی و فرهنگی توسعه می تواند به سادگی تغییر داده شود.
- اگر بخواهیم برای مدیریت توسعه تعریف روشن و شفافی ارائه کنیم، شاید تعریف زیر در بردارنده بخش های قابل توجه ای از این مفهوم باشد: مدیریت توسعه عبارت است از فرآیندی که در طی آن با برنامه ریزی، سازماندهی، فرماندهی، هماهنگی و کنترل منطقی نیل و دستیابی به توسعه یافتگی تحقق پذیر باشد (ترابی، ۲۰۰۵).
- مدیریت توسعه پایدار شامل «برنامه ریزی، انجام، بررسی، بهبود» آغاز می شود. این شامل در نظر گرفتن اثرات زیست محیطی، اقتصادی و اجتماعی مرتبط با یکدیگر و در نظر گرفتن اهداف سیاست و برنامه در یک چارچوب زمانی بین نسلی است. این رویکرد یکپارچه و بلند مدت یک جنبه چالش برانگیز در مدیریت توسعه پایدار است. مدیریت توسعه پایدار شامل بکارگیری رهنمودها و دستورالعمل های دولتی مربوطه برای حمایت از رویکرد توسعه پایدار در طول چرخه مدیریت "برنامه ریزی، انجام، بررسی، بهبود" است. هم چنین استفاده از تکنیک هایی که افق های زمانی دهه ها را به جای چند ماه یا چند سال در نظر می گیرد. مدیریت توسعه پایدار بر یافتن و اجرای فعالیت ها و همچنین استفاده از ابزارهایی با هدف تضمین توسعه پایدار متمرکز است. نه همه ابزارهای دیگر اقتصادها برای استفاده در همه کشورها مناسب هستند، اما می توان به طور انتخابی برخی از این ابزارها را در مدیریت توسعه پایدار تعیین و اجرا کرد (Huttmanová., 2016). مدیریت توسعه پایدار مستلزم نظارت مستمر بر شدت اقدامات اقتصادی، اجتماعی و زیست محیطی با هدف یافتن نوع جدیدی از توسعه سالم تر و بلند مدت است (Islam, & Islam., 2015).

عملکرد مدیریت خوب برای توسعه پایدار را می توان در سه دسته زیر سازماندهی کرد:

- بکارگیری شیوه ها و تکنیک های تحلیلی مناسب: شیوه ها و تکنیک های مناسب برای مدیریت توسعه پایدار مشارکت ذینفعان را در بر می گیرد و تفکر بلندمدت و مقایسه و ادغام معنادار هزینه ها و منافع زیست محیطی، اقتصادی و اجتماعی را تسهیل می کند.

- کسب و استفاده از اطلاعات خوب: اطلاعات خوب در طول توسعه سیاست ها و برنامه های عمومی مهم است زیرا کمک می کند تا اطمینان حاصل شود که اثرات بالقوه زیست محیطی، اقتصادی و اجتماعی به خوبی درک می شوند و اینکه اهداف برای این سه جنبه از توسعه پایدار را می توان قبل از اقدام به طور مناسب در نظر گرفت. اطلاعات خوب همچنین در طول اجرای سیاست ها و برنامه ها ضروری است، بنابراین پیشرفت نسبت به انتظارات عملکرد را می توان سنجید، اقدامات اصلاحی را می توان انجام داد و پیشرفت در نتایج توسعه پایدار را می توان گزارش کرد. شاخص ها، چارچوب ها و معیارهای موجود برای اطلاعات و آمار خوب می تواند به مدیریت در سازماندهی و تضمین کیفیت اطلاعات، برای مدیریت و گزارش دهی از طرح های توسعه پایدار کمک کند.

- بکارگیری چارچوب ها و دستورالعمل های مربوطه: تصدیق و مدیریت ارتباط متقابل کیفیت محیطی، رفاه اقتصادی و پیشرفت اجتماعی در دراز مدت برای مدیریت توسعه پایدار اساسی است. تعدادی از چارچوب ها و دستورالعمل های حکومت باید از مدیریت بخواهند تا اثرات و اهداف زیست محیطی، همراه با منافع اجتماعی و اقتصادی را در برنامه ریزی و تصمیم گیری در نظر بگیرند. یک سیاست یا طرح توسعه پایدار «به طور همزمان به سمت یک محیط زیست سالم، جامعه عادلانه و اقتصاد پایدار کار می کند. کمک به این سه عنصر توسعه پایدار در دراز مدت، از طریق شیوه های حاکمیت مشارکتی توسعه و اجرا شود، واز یک پایگاه

شواهد قابل اعتماد برای تعیین تأثیر آنها استفاده شود.

کمیسیون اروپا از ابزار تحلیلی به نام «ارزیابی پایداری» برای در نظر گرفتن اثرات مثبت و منفی پیشنهادات سیاستی استفاده می‌کند. کمیسیون اروپا ارزیابی پایداری را به عنوان بخشی از فرآیند سیاست گذاری خود برای اطمینان از آن معرفی کرد که :

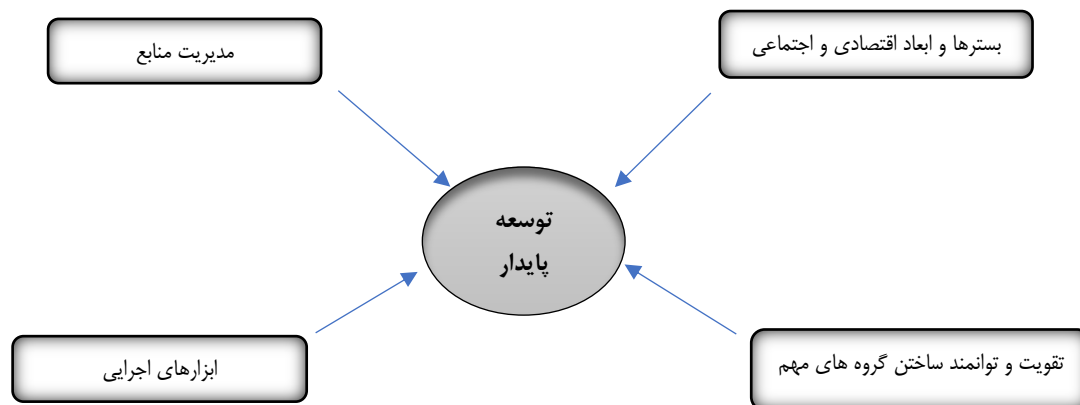
* تصمیمات مبتنی بر واقعیات و تحلیل قوی است.

* با دینفعان مربوطه مشورت شده است.

* اصول پایداری، تعهدات بین المللی و استراتژی های موجود در نظر گرفته شده و یکپارچه شده است. این رویکرد شامل تعریف مشکل و تعیین اهداف برای سیاست است. سپس تصمیم گیرندگان گزینه های خط مشی را توسعه می دهند و تأثیر آنها را تجزیه و تحلیل می کنند، آنها را مقایسه و رتبه بندی می کنند و گزینه ترجیحی را شناسایی می کنند. آنها سپس نحوه اجرای خط مشی را برنامه ریزی می کنند، شاخص های کلیدی عملکرد را شناسایی می کنند و ترتیبات نظارت و ارزیابی را ترسیم می کنند. در نهایت، یک پانل بازبینی یک بررسی مستقل از فرآیند ارزیابی، روش شناسی و نتایج انجام می دهد (European Commission., 2009). در نتیجه به منظور حصول اطمینان از توسعه پایدار یک جامعه، یک رویکرد کل نگر برای مدیریت فرآیندهای پیچیده اجتماعی و همچنین تعادل دقیق اهداف اقتصادی و اجتماعی مرتبط با حفاظت از محیط زیست و منابع طبیعی مورد نیاز است. دستیابی به پایداری توسعه ملی مستلزم رویکردی استراتژیک است که فرآیندی بلندمدت است و فرآیندهای مختلف توسعه را ادغام می کند و بر تضاد بین پارادایم اقتصاد و بوم شناسی غلبه می کند. تصمیم گیرندگان می توانند سیاست های خاص هر یک از خوشه های منطقه ای را هدف قرار دهند. این سیاست های هدفمند می تواند منجر به پیشرفت در مناطق کمتر توسعه یافته به منظور دستیابی به تعادل پایدار بین رشد اقتصادی، حفاظت اجتماعی و محیط زیست شود.

در جستجوی مسیر توسعه پایدار ، کمیسیون جهانی محیط زیست و توسعه سازمان ملل متحد در سال ۱۹۸۷ توسعه پایدار را «توسعه ای می داند که نیازهای حال حاضر را برآورده می کند بدون این که توانایی نسل های آینده را در برآوردن نیازهای خود به خطر اندازد» (World Commission on Environment and Development, 2012). به اعتقاد پیتر هال این مفهوم نوعی از توسعه در دوران نوین است که توسعه پایدار و مداوم جامعه شهری را برای آیندگان به ارمغان می آورد (Hall., 1993). توسعه پایدار برای افراد مختلف ، بسته به موقعیت آنها در جوامع ، معانی متفاوتی دارد (oecd., 2008) «در ایدئولوژی ها و برنامه های سیاسی مختلف که بر اساس انواع مختلف دانش ، ارزشها و فلسفه استوار است معنا می یابد».

سازمان همکاری و توسعه اقتصادی با الهام از گزارش براتلند معتقد است که توسعه پایدار صرفاً حالتی ایستا و یکسان نیست بلکه در واقع نوعی فرآیند تغییر است که در آن به نهادی شدن بسیاری از اهداف، اصول و بنیان های آن، تبدیل به رویه ای عادی در تصمیمات، سیاستگذاری ها، قوانین و مقررات و حتی اقدامات روزمره می گردد (Strange & Bayley., 2008). نگاهی به دستور کار ۲۱ (طرح اقدام جهانی برای توسعه پایدار) مشخص می شود که در آن برای رسیدن به توسعه پایدار بر ابعاد مدیریتی، سیاستگذاری، ابزارهای اجرایی، بسترهای اجتماعی و اقتصادی برای توسعه پایدار و تقویت نقش گروه های مختلف تاکید اساسی شده است (United Nations Agenda 21, 1992).

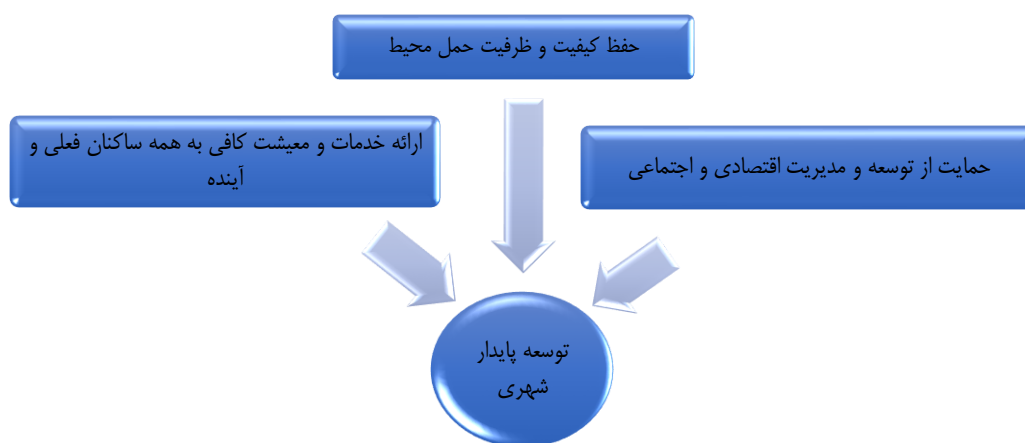
شکل ۱. چارچوبی برای رویه ای شدن توسعه پایدار، برداشت شده از دستور کار ۲۱ (Kazemian & et al, 2013).

مفهوم توسعه شهری پایدار در حال تغییر و تحول است. گاهی اوقات است از نظر پایداری اقتصادی یک شهر، یعنی پتانسیل آن «برای دستیابی به کیفیت کیفی جدید» تعریف شده است سطح تولید اجتماعی، اقتصادی، جمعیتی و تکنولوژیکی که در درازمدت مبنای سیستم شهری را تقویت می کند (Ewers & Nijkamp, 1990). این طرز تفکر به دنبال ادامه رشد اقتصادی است و هست در حال حاضر به عنوان یک شکل نسبتاً ضعیف توسعه پایدار در نظر گرفته می شود. دیگران ممکن است بیشتر بر پایداری اجتماعی و مبتنی بر مفهوم بر اساس طیف گسترده ای از اصول اجتماعی آینده، عدالت و مشارکت، به ویژه مشارکت شهروندان عمومی در روند توسعه زمین تأکید کنند این مفهوم در کنار نگرانی های زیست محیطی، پایداری محیطی را نیز در بر می گیرد، یعنی پیگیری شکل شهری که توسعه زمین و حفاظت از طبیعت را ترکیب می کند و حفاظت از سیستم های طبیعی را در حالت تعادل حیاتی قرار می دهد.

توسعه پایدار شهری در تکوین مفاهیم زیر جنبه کارآمدی به خود می گیرد:

- (۱) بسترسازی عدالت اجتماعی و شهروندی
- (۲) بسترسازی مشارکت شهروندی و همبستگی اجتماعی
- (۳) بسترسازی تقویت بنیان نهادهای اجتماعی و بنیان خانوادگی
- (۴) رویکرد استراتژیک بر پایداری توسعه پایدار شهری
- (۵) گسترش آداب و فرهنگ شهرنشینی
- (۶) مساعدت و سازماندهی ارگان های دولتی و خصوصی
- (۷) کارآمد سازی سیاستها و برنامه های سیاستگذاری در حوزه کلان شهری
- (۸) گسترش حقوق شهروندی و بهینه سازی مناسبات مدنی (اکبری نسب، ۲۰۱۴).

توسعه شهری پایدار در واقع یک مفهوم چند لایه است. این توسعه زمین و حفاظت از طبیعت را ترکیب می کند. همچنین به ظرفیت طبیعت برای حمایت از فعالیت های آن، سرزندگی یک شهر به عنوان یک سیستم پیچیده و کیفیت زندگی ساکنان آن اشاره دارد. تحقق عملی و کامل پایداری تنها در سه ظرفیت اساسی با همپوشانی یا پویایی صورت می گیرد (از سه جهت به عنوان قابلیت تعریف می شود) که در شکل ۲ نشان داده شده است.

شکل ۲. توسعه شهری پایدار

توسعه پایدار در شهرها، توسعه هماهنگ سه سیستم اصلی محیط زیست، اقتصاد و جامعه است. این سیستم ها پایه ها، شرایط و هدف توسعه پایدار است و توسعه پایدار در شهرها از طریق هماهنگی بین پیشرفت اجتماعی، حمایت زیست محیطی و توسعه

اقتصادی حفظ می شود با بهبود کیفیت محیط زیست ، برابری اجتماعی و مزایای اقتصادی به دست می آید. این پایداری توسعه در شهرها در پایداری منابع و سیستم های شهرها منعکس می شود (Yang & et al., 2017). بنابراین ارکان شهرهای پایدار شامل توسعه اقتصادی، توسعه اجتماعی، حفاظت از محیط زیست و حکمرانی شهری موثر است (شکل ۳).

مدیریت شهری پایدار در درجه اول با استفاده موثر و اقتصادی از منابع برای ارائه خدمات با تمرکز داخلی سازمانی در ارتباط است و مسائلی مانند سیستم های اداری ، فرایندهای برنامه ریزی و روش های اجرای سیاست ها را در نظر دارد (Maloba & Auriacombe., 2019). این مفهوم به دلیل محدودیت در تمرکز بر مواردی که توان سازمانی داخلی در اولویت قرار می گیرد به جای مسائل گسترده تر جامعه مورد انتقاد قرار می گیرد (Auriacombe., 2014). سازمان ملل با حمایت از همکاری و مشارکت بین دولت شهری، جامعه مدنی، سازمان های غیردولتی، بخش خصوصی و همچنین آژانس های منطقه ای و بین المللی، مدیریت شهری پایدار را به عنوان راهی مناسب برای بهبود شرایط زندگی جوامع شهری ارتقا داد (Morris & Trainor, 2017; Fox-). مناطق شهری به عنوان محرک های کلیدی توسعه اقتصادی و اجتماعی و همچنین مدیریت محیط زیست بهتر قرار گرفته اند. در سطح جهانی ، مدیریت توسعه پایدار شهری به طور فزاینده ای بنیان توسعه اجتماعی-اقتصادی تلقی می شود (Phiri., 2016). بنابراین ، مقامات شهر باید سیاست ها و برنامه هایی را دنبال کنند که از تمرکز پایدار ، و مقاوم فعالیتهای اجتماعی پشتیبانی کند (Meyer & et al, 2017).

شکل ۳. ارکان شهرهای پایدار (Konbr., 2019).

۲. روش شناسی پژوهش

روش تحقیق بکاررفته در پژوهش توصیفی-تحلیلی است که با استفاده از رویکرد مروری در تحلیل اسنادی و مطالعات کتابخانه ای، به بررسی هدف اصلی تحقیق می پردازد. ابزار گردآوری اطلاعات در این تحقیق مرور کتابخانه ای هست. از طریق مطالعات کتابخانه ای در زمینه مجلات علمی پژوهشی مرتبط با موضوع و جستجو در پایگاههای اطلاعاتی مقالاتی که در حوزه توسعه پایدار شهری و مدیریت توسعه پایدار نگارش شده اند انتخاب گردید. سپس مقالات در دو دسته شامل مبانی نظری مدیریت توسعه پایدار و توسعه پایدار شهری تفکیک گردید. برای اجرای پژوهش در مرحله نخست موضوعات کلیدی تبیین شد. در مرحله بعد با شناسایی و ارزیابی منابع و پژوهش های انجام گرفته اقدامات انجام شده مدیریت توسعه پایدار شهری اتحادیه اروپا مقولات

اساسی استخراج و تدوین شد. در ادامه با تمرکز به پرسش اصلی مطرح شده اطلاعات مورد نیاز استخراج گردید. سرانجام با توجه به موارد مطرح شده داده ها دسته بندی و مورد بررسی قرار گرفت.

۳. یافته های پژوهشی

اتحادیه اروپا با ۲۷ کشور عضو و با دستورالعمل های خود توسعه پایدار را در همه مقیاس های حکومت نهادینه کرده است. با تحلیل اسنادی در حوزه مدیریت توسعه پایدار شهری اتحادیه اروپا اقدامات انجام شده ارائه می شود.

۳-۱. تجارب توسعه پایدار مطلوب شهری اتحادیه اروپا

زمینه سیاسی فراگیر سیاستهای شهری اروپا نیز به طور فزاینده ای پایداری را در اولویت قرار می دهد، از جمله توافقنامه پاریس، دستور کار جدید شهری سازمان ملل متحد و هدف توسعه پایدار ۱۱ سازمان ملل متحد^۱ (با عنوان "شهرها و جوامع پایدار") در مورد فراگیر ساختن شهرها و سکونتگاه های انسانی فراگیر، ایمن، انعطاف پذیر و پایدار است.

اتحادیه اروپا با ۲۷ کشور عضو و با دستورالعمل های خود توسعه پایدار را در همه مقیاس های حکومت نهادینه می کند. اگرچه این وظیفه را اجرا کرده است، اما به سختی می توان قوانین توسعه پایدار را در همه کشورها و مناطق و شهرها اعمال کرد، که این بدان معناست که تفاوت وجود دارد. در اتحادیه اروپا، از آنجا که کشورهای عضو شهرها و مناطق را در مورد فعالیت های خود در این زمینه دنبال نمی کنند، حل مشکل در همه مقیاس های حکمرانی همیشه یک کار سخت است.

اتحادیه اروپا، در نقش خود به عنوان یک سازمان بین المللی، مفهوم یکسانی را از طریق موضوعات مختلف و کنفرانس های بین دولتی به صورت محلی اجرا کرده است، اما ما برخی نقاط آغازین مانند "کنفرانس شهرهای پایدار آلبرگ" (۱۹۹۴) را داریم که منشور آن را در یک فرآیند زیست محیطی بیشتر تقویت کرد و توسط هزاران سازمان محلی در سراسر اروپا و فراتر از آن امضا شد (European Conference on Sustainable Cities and Towns, 1994). پس از این منشور، که توسط اتحادیه اروپا به عنوان نهاد تدوین نشده بود، بسیاری از متون نهادهای اتحادیه اروپا در مورد استراتژی شهرها تدوین شد. با این حال، استراتژی اصلی مربوط به توسعه پایدار در سال ۲۰۰۱ اجرا شد، که توسط ریاست سوئد بر اتحادیه اروپا در نیمسال اول همان سال تقویت شد. این استراتژی، که در اجلاس گوتنبرگ در ژوئن ۲۰۰۱ اجرا شد، "استراتژی اتحادیه اروپا برای توسعه پایدار" است (European Commission, 2001) از این تاریخ دوبار مورد بازبینی قرار گرفته است. منشور اروپایی شهرهای پایدار (German Federal Ministry of Transport, Building and Urban affairs, 2007) که در دوره ریاست آلمان بر اتحادیه اروپا تدوین شد، اولین پاسخ است، اما با رویکردی متفاوت در مقایسه با منشور آلبرگ، تعهدات یکسان نیستند و در واقع محدودیت ها موجود با این حال، سیاست های اقتصادی و اجتماعی اغلب واقعیت سیاست های ملی است (Lönnroth, 2008).

اتحادیه اروپا (EU) در دهه های گذشته گفتمان کاملی در مورد شهرها و توسعه آنها ایجاد کرده است. از اواخر دهه ۱۹۹۰، جلسات دوره ای بین وزرای مسئول توسعه شهری منجر به تحکیم یک "دیدگاه اتحادیه اروپا" در مورد مسئله شهری (حقوق شهری) شد که می تواند به رویکرد اتحادیه اروپا برای توسعه پایدار شهری تبدیل شود. در این روند طولانی سال ۲۰۰۷، سال تعیین کننده ای بود. در واقع، این سالی بود که منشور لایپزیگ در مورد شهرهای پایدار در یک جلسه غیررسمی وزیران که تحت ریاست آلمان در شورای اتحادیه اروپا برگزار شد، امضا شد. منشور لایپزیگ دو اصل کلیدی برای توسعه پایدار شهری ارائه می دهد:

۱. هدف توسعه پایدار ۱۱ (SDG 11 یا هدف جهانی ۱۱)، با عنوان "شهرها و جوامع پایدار"، یکی از ۱۷ هدف توسعه پایدار است که توسط مجمع عمومی سازمان ملل در سال ۲۰۱۵ ایجاد شد. SDG 17 در نظر دارند که اقدام در یک حوزه بر نتایج در سایر حوزه ها نیز تأثیر می گذارد و توسعه باید پایداری اجتماعی، اقتصادی و زیست محیطی را متعادل کند.

الف) اعمال سیاست توسعه جامع و یکپارچه

ب) تمرکز توجه ویژه بر محله های محروم.

در آلمان، بازسازی و توسعه پایدار (محروم) مناطق محروم در درجه اول با برنامه «شهر اجتماعی» پشتیبانی می شود (وزارت حمل و نقل، ساختمان و امور شهری فدرال، ۲۰۰۸). برنامه «شهر اجتماعی» به عنوان بیان رویکرد حاکمیت شهری، خواستار همکاری با ساکنان مناطق محروم شهری به منظور یافتن راه حل های جدید و مناسب برای مقابله با روند نزولی در محله های خود است. مشارکت، توانمندسازی و تعامل عناصر اصلی برنامه هستند. مشارکت شهروندان در محله های محروم برای توسعه ساختارهای محلی کارآمد که می تواند توسعه پایدار در شهرها را ترویج و حمایت کند، مهم است. بنابراین مشارکتهای سه جانبه بین بخشهای عمومی، خصوصی و اجتماعی باید ایجاد شود تا به عنوان شبکه های کارآمد برای مناطق محروم عمل کنند. بر اساس منشور لایپزیگ، دستور کار شهری بر اهمیت رویکرد یکپارچه در توسعه شهری تأکید می کند که:

• فراتر از سیاست های بخشی است.

• با همکاری در سطوح مختلف و در بین ذینفعان پشتیبانی می شود.

• از مرزهای اداری فراتر می رود.

• شهرها را در هر اندازه مورد هدف قرار می دهد (Fioretti, C.& et al., 2020).

براساس منشور جدید لایپزیگ سه شکل از شهر دگرگون کننده را که می تواند در اروپا برای افزایش کیفیت زندگی مردم استفاده شود، برجسته می کند:

• (اجتماعی) شهر عادل - فراهم آوردن فرصت های برابر و عدالت محیطی برای همه، بدون در نظر گرفتن جنسیت،

وضعیت اقتصادی اجتماعی، سن و خاستگاه - هیچ کس را پشت سر نمی گذارد.

• (زیست محیطی) شهر سبز - کمک به مبارزه با گرمایش زمین و کیفیت بالای محیط زیست برای هوا، آب، خاک و

کاربری زمین، و همچنین دسترسی به فضاهای سبز و تفریحی.

• شهر مولد - حصول اطمینان از مشاغل ضمن ایجاد یک پایگاه مالی مناسب برای توسعه پایدار شهری از طریق اقتصادهای

متنوع محلی و محیط های حمایتی برای نوآوری.

ارائه قدرت دگرگون کننده شهرهای عادل، سبز و مولد مستلزم اجرای اصول کلیدی حکمرانی خوب است. منشور جدید لایپزیگ

این موارد را به شرح زیر تعریف می کند:

• سیاست شهری برای منافع عمومی - مقامات دولتی باید به نفع رفاه عمومی و ارائه خدمات و زیرساخت ها برای منافع

عمومی عمل کنند.

• رویکرد یکپارچه - همه حوزه های سیاست شهری باید به صورت مکانی، بخشی و زمانی هماهنگ شوند.

• مشارکت و ایجاد مشترک - همه بازیگران شهری و شهروندان برای در نظر گرفتن دانش و نگرانی های خود و تقویت

دموکراسی محلی باید مشارکت داشته باشند.

• حکمرانی چند سطحی - چالش های پیچیده باید به طور مشترک توسط همه سطوح سیاست های شهری و فضایی -

محلی، منطقه ای، کلان شهری، ملی، اروپایی و جهانی مقابله شود.

منابع مالی مناسب و ترتیبات مالی ستون اصلی توسعه شهری پایدار است که توسط سیاست انسجام اتحادیه اروپا ترویج شده است.

دو روند قدیمی در ارائه این سیاست وجود دارد (oecd., 2018). ترکیب منابع مالی متعدد و در یک یادداشت مرتبط، اهمیت

روزافزون ابزارهای مالی صندوق های ساختاری و سرمایه گذاری اروپا (ESIF) در مورد سیاست انسجام، واژه ابزار مالی به معنای مکانیزمی است که منابع اتحادیه اروپا را به محصولات مالی مانند وام، ضمانت، حقوق صاحبان سهام و غیره تبدیل می کند. URBACT یک برنامه همکاری منطقه ای اروپا (۲۰۱۴-۲۰۲۰) است که مشترکاً توسط اتحادیه اروپا (از طریق صندوق توسعه منطقه ای اروپا، نزدیک به ۷۵ میلیون یورو) تأمین مالی می شود. به عنوان یک برنامه تبادل و یادگیری اروپایی برای توسعه پایدار شهری عمل خواهد کرد. این امر شهرهای اروپایی را قادر می سازد تا برای توسعه راه حل های چالش های شهری با یکدیگر همکاری کرده و شیوه ها، درس ها و راه حل های خوب را با همه ذینفعان درگیر در سیاست شهری در سراسر اروپا به اشتراک بگذارند. این برنامه همه ۲۸ کشور عضو اتحادیه اروپا و دو کشور شریک نروژ و سوئیس را پوشش می دهد. URBACT به منظور ارتقاء توسعه پایدار یکپارچه و بهبود اثربخشی سیاست های منطقه ای و انسجام، به اشتراک گذاری دانش و عملکرد خوب بین شهرها و سایر سطوح دولتی را تسهیل می کند. در انجام این کار URBACT با ارائه مکانیزمی برای ذینفعان در توسعه و اجرای سیاست های شهری برای توسعه دانش و مهارت های خود، به اهداف اروپا ۲۰۲۰ کمک می کند. دانش و مهارت های جدید به دست آمده از مشارکت در برنامه URBACT به شهرهای قوی تر و پر جنب و جوش اروپایی کمک می کند و به مقابله با طیف وسیعی از مسائل نوظهور شهری مرتبط با رشد هوشمند، پایدار و فراگیر (سه اولویت اروپا ۲۰۲۰) کمک می کند. اگرچه نوع و ماهیت مسائل شهری در شهرهای مختلف متفاوت است، اما URBACT به طور خاص بر تعدادی از موضوعات مشترک متمرکز می شود که شهرهای اروپایی با آن روبرو هستند.

- هدف موضوعی ۱: تقویت تحقیقات، توسعه فناوری و نوآوری
 - هدف موضوعی ۴: حمایت از حرکت به سمت اقتصاد کم کربن در همه بخش ها
 - هدف موضوعی ۶: حفاظت از محیط زیست و ارتقاء بهره وری منابع
 - هدف موضوعی ۸: ترویج اشتغال و حمایت از تحرک نیروی کار
 - هدف موضوعی ۹: ترویج شمول اجتماعی و مبارزه با فقر
- این تمرکز از طریق هدف قرار دادن فراخوان های پیشنهادی برای فعالیت های URBACT بر اساس این اهداف موضوعی حاصل می شود.

پس از ذکر برخی از تعاریف توسعه پایدار و پایداری، مشاهده آنچه در واقعیت در این زمینه اتفاق می افتد ضروری است. اتحادیه اروپا قلمرو مناسبی است زیرا اقدامات زیادی برای توسعه پایدار انجام شده است. شاخص های انتخاب شده به دو قسمت تقسیم می شوند: داده های کیفی یا دوتایی و داده های کمی یا آماری. شاخصهای کیفی مربوط به سیاستهایی است که توسط شهرها اجرا می شود و شاخصهای کمی آنهایی هستند که در نتیجه اثرات حکمرانی به دست می آید. همه «محافل» پایداری (و همچنین حکومت) با شاخص های مرتبط با نمایندگی انتخاباتی در نظر گرفته می شوند. جدول زیر توزیع شاخص ها را بین هر دو نوع شاخص نشان می دهد. رتبه بندی باید با پردازش آماری، گونه شناسی و سایر روش ها، جمع آوری شهرها بر اساس گروه هایی از پروفایل ها تکمیل شود. شاخص های انتخاب شده به دو بخش تقسیم می شوند: داده های کیفی یا باینری و داده های کمی یا آماری. شاخص های کیفی مربوط به سیاست های اجرا شده توسط شهرها و شاخص های کمی از آثار ناشی از حکمرانی هستند. همه «حلقه های» پایداری (و همچنین حکومت) با شاخص های مرتبط با نمایندگی انتخاباتی در نظر گرفته می شوند. جدول ۲. توزیع شاخص ها را بین هر دو نوع اندیکاتور نشان می دهد.

جدول ۲. شاخص‌های کلیدی برای ارزیابی حکمرانی اکوسیستم‌های شهری

شاخص‌های کمی	شاخص‌های کیفی
تعداد روزهای سالانه آلودگی	سیاست کیفیت هوا
مصرف آب (سرانه)	اجاره عمومی دوچرخه
بازیافت زباله (سالانه تن به تفکیک ساکنان)	امضای منشور آلبرگ
تعداد اعضای شورای محلی به تفکیک ۱۰۰۰ نفر جمعیت	آژانس انرژی
نسبت نرخ فعالیت (از نسبت ملی)	دستور کار محلی ۲۱
قیمت ماهیانه حمل و نقل عمومی توسط PPS	منطقه پایدار
فضاهای سبز و باز به تفکیک ساکنین	مشارکت شهروندان (میان شورای شهر و شهروندان)
روش‌های حمل و نقل	سیاست کیفیت آب

انتخاب شاخص‌ها بر اساس نتایج تحقیقاتی از شاخص‌های پرکاربرد در شهرهای اروپایی، از چندین پارامتر حاصل می‌شود. با این حال، لازم است داده‌های داده شده و در دسترس را نیز در نظر بگیریم، اما همچنین آنچه را که مربوط به حکمرانی و شاخص‌های مختلف است، مانند امضای منشور آلبرگ و دستور کار ۲۱ از یک طرف، تأثیر نمایندگی محلی در بخش دیگر، در نظر گرفته شود. گزینه اصلی به کارگیری تعریف توسعه پایدار با پوشش تمامی اجزای تشکیل دهنده اعم از محیطی، اجتماعی و اقتصادی و همچنین مفهوم عرضی حکمرانی است. این پوشش برای همه شاخص‌های انتخاب شده برای توسعه پایدار، قابل تحمل و منصفانه که شامل پایداری است، تطبیق داده شده است. در کل همه این شاخص‌ها با هدف ارزیابی تأثیر تصمیم‌های سیاسی و همچنین برخی نتایج در مورد پایداری، بین کمی و کیفی (نه برای هر دو) متعادل هستند.

به عنوان بخشی از چارچوب اروپا ۲۰۲۰، مسائل مربوط به توسعه پایدار شهری به عنوان بخشی از طرح شاخص اتحادیه نوآوری مورد بررسی قرار می‌گیرد. در سال ۲۰۱۲، کمیسیون اروپا مشارکت نوآوری اروپایی را در شهرها و جوامع هوشمند راه اندازی کرد که یکی از طرح‌های شاخص اتحادیه نوآوری است. مشارکت پیرو ابتکار شهرها و جوامع هوشمند است که در سال ۲۰۱۱ راه اندازی شد. EIP مشارکت در زمینه‌های انرژی، حمل و نقل و اطلاعات و ارتباطات با هدف افزایش پیشرفت در زمینه‌هایی مانند تولید، توزیع و استفاده از انرژی، تحرک، حمل و نقل و فناوری اطلاعات و ارتباطات است. بنابراین تمرکز EIP از ابتکارات موجود و آینده اتحادیه اروپا برای مناطق شهری در زمینه سیاست‌های محیط زیست و آب و هوا حمایت می‌کند. در نهایت به نظر می‌رسد برای توسعه سیستم‌های شهری و زیرساخت‌های فردا، مشارکت استراتژیکی بین صنعت و شهرهای اروپایی ایجاد شود. کمیسیون اروپا با هدف افزایش توسعه فناوری‌های هوشمند در شهرها، منابع تحقیقاتی مربوط به انرژی، حمل و نقل و فناوری اطلاعات و ارتباطات را پشتیبانی می‌کند و از پروژه‌ها در شهرها حمایت می‌کند. هر پروژه که تحت یک طرح مشابه تأمین می‌شود، باید هر سه بخش را به منظور ایجاد هم افزایی ترکیب کند. EIP شهرها و جوامع هوشمند چهار DG را گرد هم می‌آورد: حرکت، انرژی، تحقیق و نوآوری و اتصال.

۳-۲. نهادهای اتحادیه اروپا

در کمیسیون اروپا، چندین اداره کل (DG) کمیسیون اروپا مسئولیت هایی دارند که شامل SD شهری و شهرهای پایدار، از جمله برنامه ها و پروژه های مختلف است. برخی از DG هایی که مسایل مربوط به SD شهری را به عهده دارند عبارتند از: اداره کل انرژی، اداره کل تحقیق و توسعه، اداره کل اتصال، اداره کل انرژی و توسعه منطقه ای علاوه بر شبکه های جهانی شهر، شبکه های شهری که بر SD شهری متمرکز هستند نیز در سطح اروپا فعالیت می کنند. جدول ۳. نمای کلی شبکه های مهم شهرهای اروپایی را ارائه می دهد و برای هر کدام، تاریخچه، ساختار مدیریتی، اهداف، آنچه برای شهرها ارائه می دهد و تمرکز آن بر روی SD را بررسی می کند (Lepuschitz.k & Pisano., 2014).

جدول ۳. شبکه های مهم شهرهای اروپایی

تمرکز بر SD	آنچه به شهرها ارائه می دهد	هدف	ساختار / مدیریت	تاریخچه	شبکه شهر
متعهد به افزایش بهره وری انرژی و گسترش استفاده از منابع انرژی تجدیدپذیر؛ هدف گذاری تا سال ۲۰۲۰.	کمک به منظور اجرای برنامه اقدام انرژی پایدار.	هدف از دستیابی به کاهش ۲۰ درصدی CO2 اتحادیه اروپا با متعهد ساختن متعهد به برنامه های عملیاتی منطقه ای پایدار است.	با طیف گسترده ای از پروژه ها، سیاست ها و ابتکارات موسسات اروپایی، ادارات دولتی و شبکه ها ارتباط برقرار می کند، دفتر آن توسط شهرهای انرژی، اتحادیه آب و هوا، شهرهای انرژی، یوروسیتیس و غیره اداره می شود.	در سال ۲۰۰۸ توسط کمیسیون اروپا راه اندازی شد.	میثاق شهرداران
تنوع زیستی، سازگاری و کاهش آثار تغییرات اقلیمی، مدیریت پایدار، حکمرانی شهری، تدارکات پایدار، انرژی، آب، حمل و نقل و رویدادهای پایدار، از محورهای کلیدی این رویکرد هستند.	ICLEI نماینده دولتهای محلی در کلیه فرایندهای مربوط به سیاستهای پایداری در اروپا است. همکاری با سایر شبکه های اروپایی، کمیسیون اروپا، کمیته مناطق و سایر سازمانهای درگیر در تدوین سیاست ها و استراتژی های اتحادیه اروپا؛ ICLEI از شهرها و دولتهای محلی در انتقال به شهرهای پایدار حمایت می کند.	بهبود حکمرانی و مدیریت محلی؛ در اروپا، ICLEI به معرفی و استقرار ابزارها، مکانیزم ها و ابزارهای جدید برای مدیریت شهرداری اختصاص داده شده است تا از اجرای بی دریغ، نظارت موثر و بهبود مستمر توسعه پایدار اطمینان حاصل شود.	ICLEI یک سازمان عضویت است و این اعضا هستند که بر اساس اصول دموکراتیک حکومت می کنند. کمیته اجرایی منطقه ای اروپا (REXCom) نماینده اعضای ICLEI در اروپا است. هر یک از پنج عضو REXCom مسئول یک مجموعه خاص مربوط به پایداری هستند. مشاوران ویژه از کار ICLEI اروپا و کمیته اجرایی منطقه ای اروپا حمایت می کنند. اعضای ستاد اجرایی اروپا شامل ۵۰ نفر است.	ICLEI در سال ۱۹۹۰ توسط ۲۰۰ دولت محلی از ۴۳ کشور جهان تأسیس شد که برای اولین کنفرانس جهانی دولت های محلی برای آینده پایدار در مقر سازمان ملل متحد در نیویورک گرد هم آمدند. عملیات در سال ۱۹۹۱ در دبیرخانه جهانی در تورنتو، کانادا و دبیرخانه اروپا در فرایبورگ، آلمان آغاز شد.	ICLEI اروپا
فرهنگ، اقتصاد، محیط زیست، جامعه دانایی محور، تحرک و امور اجتماعی از ارکان اصلی توسعه پایدار شهری به شمار می آیند.	تبادل گسترده دانش و تجربیات.	تقویت نقش دولت های محلی در ساختار حکومتی چند سطحی	کمیته اجرایی تجارت سازمان را مدیریت می کند. کار روزانه از طریق شش انجمن موضوعی و گروه های کاری که اعضای ما می توانند در آن شرکت کنند، انجام می شود.	در سال ۱۹۸۶ توسط شهرداران شش شهر تأسیس شد.	شهرهای یورو
انرژی، حفاظت از محیط زیست و سیاست شهری	ارتقاء ابتکارات شهرها از طریق تبادل تجربیات، انتقال دانش و اجرای پروژه های مشترک.	نماینده منافع شهرها و تأثیرگذاری بر سیاست های نهادهای اتحادیه اروپا	تیم پیشرو توسط ۲۱ متخصص در موضوعات شهری تشکیل شده است، بین سالهای ۲۰۱۳ تا ۲۰۱۵ تحت اقامت شهر هایدلبرگ با هیئت مدیره ۱۱ شهر اروپایی است.	ایجاد شده در سال ۱۹۹۰ توسط اعضا،	شهرهای انرژی

اتحادیه آب و هوا	در سال ۱۹۹۰ توسط مقامات محلی تأسیس شد.	یک هیئت مدیره بین المللی است و توسط دبیرخانه اروپا و آژانس های دیگر هماهنگ می شود: یک دفتر در بروکسل و دفاتر ملی و منطقه ای.	کاهش انتشار گازهای گلخانه ای ، حفاظت از جنگل های بارانی گرمسیری.	ارتقاء مشارکت بین شهرداری های اروپایی و جوامع بومی ؛ دفاتر منطقه ای به نفع اعضا عمل می کنند و سطوح مختلف سیاسی محلی، ملی ، اروپایی و بین المللی را به هم متصل می کنند.	انتشار CO2، حفاظت از جنگل های بارانی در حوزه آمازون
شورای شهرداری ها و مناطق اروپایی	در ژنو در سال ۱۹۵۱ توسط گروهی از شهرداران اروپایی تأسیس شد.	دو نهاد حاکم: کمیته سیاست و دفتر اجرایی. کمیته سیاست به عنوان ارگان اصلی حاکم بر نمایندگی ملی استوار است. دفتر اجرایی بین جلسات کمیته سیاستگذاری تصمیم گیری می کند.	ترویج اروپای متحد مبتنی بر خودگردانی محلی و منطقه ای و دموکراسی، تبادل تجربه در سطح محلی و منطقه ای	افزایش مشارکت محلی و منطقه ای برای تأثیرگذاری بر قوانین و سیاست های اروپایی.	کیفیت هوا ، بهره وری انرژی، اشتغال، زندگی محلی و غیره
موسسه شبکه متروپولیتن (کلان شهر) اروپا	هم برای شهرها و هم توسط شهرها ایجاد شده و توسط DG Regio تأمین مالی شده است.	این پروژه با بسیاری از موسسات و سازمان ها در پروژه های شهری همکاری می کند. EMI با همکاری با سازمان های شبکه ای ، دانشگاه ها و موسسات در سطح محلی ، ملی و اروپایی ، پیوند بین بازیگران و ذینفعان در حوزه شهری را تقویت می کند.	مناطق شهری	به اشتراک گذاری دانش بین متخصصان شهری ، موسسات تحقیقاتی ، جامعه مدنی ، سازمان های شبکه ای ، شرکت های خصوصی و موسسات اتحادیه اروپا.	مناطق شهری چندمرکز، تحرک پایدار شهری، نشاط اقتصادی ، پایداری و انسجام اجتماعی.
پلتفرم شهرهای پایدار اروپا	پروژه ای است که از کمپین شهرها و شهرهای پایدار (۱۹۹۴-۲۰۱۳) نشأت می گیرد.	جنبش تحت هدایت اعضا به نفع اعضا.	با هدف ایجاد فاصله بین تحقیق و سیاست گذاری در توسعه پایدار ، در سطح محلی و محلی. در مجامع شهرهای مطلع ، مجموعه ای از کنفرانس ها که محققان و سیاست گذاران محلی را گرد هم می آورد ، راه های جدید انتقال جدیدترین دانش علمی به عمل مورد بحث قرار می گیرد.	پلتفرم به گونه ای طراحی شده است که شهرها و شهرهای مختلف اروپا می توانند اطلاعات و ابتکارات پایداری خود را به اشتراک بگذارند.	کاهش گازهای گلخانه ای به منظور به حداقل رساندن سهم شهر در تغییرات آب و هوایی جهانی. صرفه جویی در انرژی و افزایش سهم تولید انرژی های تجدیدپذیر از مسائل کلیدی است.

با توجه به یافته‌های مقاله و با در نظر گرفتن محدودیت‌های موجود در داده‌های ارائه شده، می‌توان تحلیل عمیق‌تر و انتقادی‌تری از سیاست‌ها و برنامه‌های اتحادیه اروپا در زمینه توسعه پایدار شهری ارائه داد. سیاست‌ها و برنامه‌های اتحادیه اروپا می‌توانند تأثیرات مثبت و منفی بر حکمرانی اکوسیستم‌های شهری داشته باشند.

۳-۳. نقاط قوت سیاست‌ها و برنامه‌ها:

چارچوب جامع و یکپارچه: اتحادیه اروپا تلاش کرده است تا با ارائه چارچوب‌هایی مانند منشور آتن، منشور لایپزیگ و استراتژی توسعه پایدار، یک رویکرد جامع و یکپارچه برای توسعه پایدار شهری ایجاد کند. این چارچوب‌ها اصول کلیدی حکمرانی خوب

(مانند مشارکت، رویکرد یکپارچه و حکمرانی چند سطحی) را ترویج می‌کنند و سعی دارند تمامی ابعاد محیطی، اجتماعی و اقتصادی توسعه را در نظر بگیرند.

تأکید بر مشارکت: برنامه‌هایی مانند "شهر اجتماعی" در آلمان و URBACT بر اهمیت مشارکت شهروندان و ذینفعان در فرآیند توسعه پایدار تأکید دارند. این رویکرد مشارکتی می‌تواند به بهبود کیفیت سیاست‌ها و افزایش حس مسئولیت‌پذیری در میان شهروندان منجر شود.

تأمین مالی: سیاست انسجام اتحادیه اروپا و ابزارهای مالی مانند صندوق‌های ساختاری و سرمایه‌گذاری اروپا، منابع مالی قابل توجهی را برای پروژه‌های توسعه پایدار شهری فراهم می‌کنند. این منابع مالی می‌توانند به شهرهای اروپایی کمک کنند تا زیرساخت‌های پایدار ایجاد کنند و به سمت اقتصاد کم کربن حرکت کنند.

برنامه‌های تبادل دانش و تجربیات: همچنین برنامه‌هایی مانند URBACT به شهرهای اروپایی این امکان را می‌دهند تا با یکدیگر همکاری کنند و تجربیات و شیوه‌های خوب را در زمینه توسعه پایدار شهری به اشتراک بگذارند. این تبادل دانش می‌تواند به بهبود عملکرد شهرها و تسریع در دستیابی به اهداف توسعه پایدار کمک کند.

۳-۴. نقاط ضعف سیاست‌ها و برنامه‌ها:

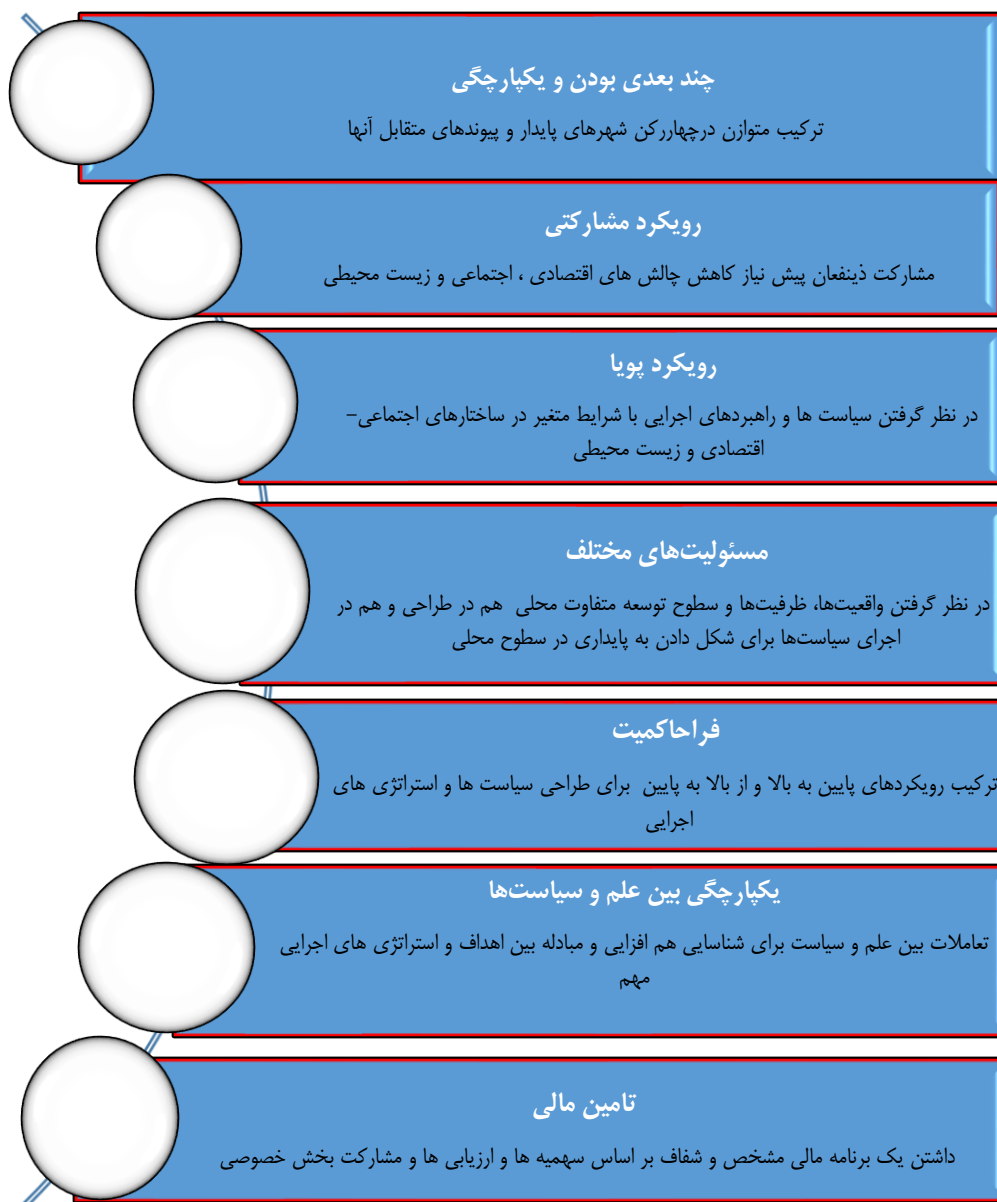
عدم یکنواختی در اجرا: در مقابل به دلیل تفاوت‌های موجود بین کشورهای عضو اتحادیه اروپا، اعمال قوانین و سیاست‌های توسعه پایدار به صورت یکنواخت در تمامی کشورها دشوار است. این امر می‌تواند منجر به نابرابری در پیشرفت و کاهش اثربخشی سیاست‌ها شود.

تأکید بیش از حد بر شاخص‌های کمی: برخی از سیاست‌ها و برنامه‌ها ممکن است بیش از حد بر شاخص‌های کمی (مانند رشد اقتصادی) تأکید کنند و به ابعاد کیفی توسعه پایدار (مانند عدالت اجتماعی و کیفیت زندگی) توجه کافی نداشته باشند.

عدم توجه کافی به حکمرانی اکوسیستم‌های شهری: در حالی که سیاست‌ها و برنامه‌ها بر حکمرانی شهری تمرکز دارند، ممکن است به حکمرانی اکوسیستم‌های شهری (مانند مدیریت منابع آب و خاک، حفاظت از تنوع زیستی و کاهش آلودگی) توجه کافی نشود. این امر می‌تواند منجر به تخریب محیط زیست و کاهش پایداری بلندمدت شهرها شود.

در نتیجه شهرنشینی هم فرصت و هم چالش را به همراه دارد. شهرها عوامل تغییرات و پیشرفت اقتصادی، اجتماعی، فرهنگی، فناوری و سیاسی هستند. اگر شهرسازی به درستی مدیریت و برنامه ریزی شود، می‌تواند موتور رشد اقتصادی و صنعتی شدن باشد. با این حال، بدون سیاست مناسب، شهرنشینی همچنین می‌تواند به افزایش فقر شهری، افزایش محله‌های فقیرنشین، نابرابری‌های منطقه‌ای و تخریب زیرساخت‌های شهری و محیط زیست کمک کند. شهرهای کشورهای در حال توسعه تحت فشار زیادی برای ارائه خدمات اساسی مانند انرژی، آب، بهداشت، مسکن، آموزش و مراقبت‌های بهداشتی برای جمعیت در حال گسترش خود قرار خواهند گرفت. برای پاسخگویی به چالش‌های متعدد پیش روی مناطق شهری، مدیریت شهرها باید به طور مستمر دانش و مهارت خود را بهبود بخشد و آنها را در توسعه و اجرای سیاست‌های یکپارچه پایدار قادر سازد و امکان تبادل و یادگیری بین مقامات منتخب و سایر ذینفعان شهر و هم چنین کمک به برنامه ریزی و اجرای رویکردهای یکپارچه شهری در شهرها را فراهم آورد.

هدف برنامه تحقیقاتی مدیریت توسعه شهری پایدار طراحی مفاهیم، اصول و ابزارهایی است که از استراتژی‌های موثر با نتایج پشتیبانی می‌کند که محیط شهری را تولید و ارتقا می‌دهد و نیازهای پایداری و تاب‌آوری را برآورده می‌کند. موفقیت در مدیریت توسعه پایدار شهری شامل بهبودهایی در تعاریف اهداف و استراتژی‌هایی است که باید توسط دولت‌ها و ذینفعان اتخاذ شود. توجه به مولفه‌های زیر نقش مهمی برای موفقیت در مدیریت توسعه پایدار شهری دارد.

شکل ۴. مهم‌ترین عوامل موثر بر موفقیت در عملکرد مدیریت توسعه پایدار شهری

۴. بحث و نتیجه‌گیری

معنای پایداری در طول سالها تکامل یافته و دارد با گذشت زمان در بسیاری از رشته‌ها به طور گسترده‌ای بحث می‌شود. پایداری شهری را می‌توان طریقی برای توسعه شهری آینده دانست و همچنین توسعه مجدد موارد موجود به شیوه‌ای محیطی و با صرفه اقتصادی است. یکی از اهداف مهم مدیریت شهری، توسعه پایدار شهرها می‌باشد. توسعه پایدار راه تازه‌ای برای رسیدن به آرمان

های بشر همراه با حفظ منابع و امکانات برای آیندگان است. توسعه پایدار در شهرها باید مبتنی بر سازماندهی و مدیریت پایدار شهری باشد. شهرهای پایدار باید دارای فضای کافی برای توسعه آزادانه و تغییر ساختار خود به سمت توسعه پایدار فزاینده توسعه پایدار در شهرها که در حال تغییر است، باشند. فرآیندی که در آن تعداد شهرها از کوچک به بزرگ افزایش می یابد، مقیاس شهرها از سطح پایین به بالا، و ساختار شهرها از ناهمبستگی تا همبستگی و از عدم پایداری به پایداری توسعه پایدار در شهرها توسعه می یابد و توسعه شهرها در سطوح خرد، متوسط و کلان ترکیبی است. بنابراین شهرهای پایدار ایمن و فراگیر هستند، به خوبی برنامه ریزی شده، ساخته شده و اجرا می شوند و فرصت مساوی و خدمات خوب را برای همه ارائه می دهد به عبارت دیگر، توسعه پایدار شهری بسیاری از زمینه های فعالیت را پوشش می دهد.

در مجموع، یافته های مقاله پیامدهای عمیق نظری و عملی را به همراه دارند که می توانند به بهبود مدیریت توسعه پایدار شهری و ارتقاء کیفیت زندگی در جوامع شهری منجر شوند. تحلیل دقیق این مسائل به خوانندگان این امکان را می دهد که درک بهتری از چالش ها و راهکارهای موجود برای دستیابی به توسعه پایدار به دست آورند و تبعات آن را در سطح اجتماعی و محیطی مورد بررسی قرار دهند. بر اساس نگرش مدیریت توسعه پایدار شهری برای دستیابی به توسعه پایدار شهری، توجه به شاخص های پایدار و خواسته های شهروندان در مدیریت شهرها ضروری است. توسعه پایدار شهری، طرحی برای توسعه شهری آینده و توسعه مجدد موارد موجود به شیوه ای محیطی و با صرفه اقتصادی است. مدیریت شهری پایدار مستلزم نظارت مستمر بر شدت اقدامات اقتصادی، اجتماعی و زیست محیطی با هدف یافتن نوع جدیدی از توسعه سالم تر و بلندمدت است. به وضوح توسعه هر کشوری در تمامی ابعاد با نحوه اداره شهرهای آن همبستگی عمیقی دارد. بنابراین شیوه جدیدی در نحوه اداره شهرها لازم است که مبتنی بر نگرش نوینی از مدیریت شهری باشد تا در اداره شهر به گونه ای عمل نمایید که علاوه بر مدیریت دولتی، مشارکت مردمی را نیز به یاری طلبیده و زمینه و توان جذب همکاری آنان را داشته باشد. این پژوهش تأکید می کند که برای بهبود مدیریت توسعه پایدار شهری، نیاز به رویکردهای یکپارچه، مشارکتی و پویا است که با در نظر گرفتن ابعاد مختلف توسعه و مشارکت ذینفعان، بتواند به ایجاد شهرهای پایدارتر و عادلانه تر کمک کند.

یافته های پژوهش نشان می دهد که اتحادیه اروپا با ۲۸ کشور عضو، توسعه پایدار را در همه مقیاس های حکومت نهادینه کرده است. سیاست های شهری اروپا به طور فزاینده ای پایداری را در اولویت قرار می دهند. با این حال، اعمال قوانین توسعه پایدار به صورت یکنواخت در تمامی کشورها و مناطق و شهرها دشوار است. از مهم ترین اقدامات انجام شده می توان به منشور آتن، منشور لایپزیگ و برنامه "شهر اجتماعی" در آلمان و URBACT اشاره کرد.

مهم ترین عوامل مؤثر بر موفقیت در عملکرد مدیریت توسعه پایدار شهری شامل چندبعدی بودن و یکپارچگی، رویکرد مشارکتی و رویکرد پویا، فرا حاکمیت، یکپارچگی بین علم و سیاست ها و تامین مالی هستند. یافته های این مقاله نشان می دهند که مدیریت توسعه پایدار شهری نه تنها به یک رویکرد عملی نیاز دارد، بلکه باید به عنوان یک مفهوم نظری و تحلیلی در ادبیات شهری و محیط زیستی مورد توجه قرار گیرد. مقاله بر اهمیت تعریف دقیق و جامع از پایداری و ابعاد مختلف آن از جمله ابعاد اقتصادی، اجتماعی و زیست محیطی تأکید می کند. مدیران شهری و سیاست گذاران به موازات تنظیم پیش شرط های لازم برای اجرای حکمروایی بهتر و حکمرانی پایدار در شهرها می توانند از یافته ها برای طراحی و اجرای سیاست های موثرتری استفاده کنند که به بهبود کارایی و پایداری منابع در سطوح مختلف سازمانی و اجتماعی منجر شود.

مدیریت توسعه پایدار مستلزم نظارت مستمر بر شدت اقدامات اقتصادی، اجتماعی و زیست محیطی با هدف یافتن نوع جدیدی از توسعه سالم تر و بلند مدت است. بکارگیری شیوه ها و تکنیک های تحلیلی مناسب، کسب و استفاده از اطلاعات خوب، بکارگیری چارچوب ها و دستورالعمل های مربوطه عملکرد مدیریت خوب برای توسعه پایدار را تشکیل می دهند. با توجه به طرح اقدام جهانی

برای توسعه پایدار، برای رسیدن به توسعه پایدار بر ابعاد مدیریتی، سیاست‌گذاری، ابزارهای اجرایی، بسترهای اجتماعی و اقتصادی برای توسعه پایدار و تقویت نقش گروه‌های مختلف تاکید اساسی شده است. در ادامه پیشنهادهایی ارائه می‌شود:

- برای بهبود اثربخشی سیاست‌ها و برنامه‌های اتحادیه اروپا در زمینه توسعه پایدار شهری، لازم است که به تنوع شرایط و نیازهای کشورهای عضو توجه شود و سیاست‌ها و برنامه‌ها به صورت محلی‌سازی شده و با مشارکت ذینفعان طراحی و اجرا شوند.
- لازم است که شاخص‌های کیفی توسعه پایدار (مانند عدالت اجتماعی، کیفیت زندگی و سلامت محیط زیست) به طور جدی در فرآیند ارزیابی سیاست‌ها و برنامه‌ها در نظر گرفته شوند.
- شفافیت و سهولت دسترسی به منابع مالی باید افزایش یابد تا شهرها بتوانند به طور مؤثر از این منابع برای پروژه‌های توسعه پایدار استفاده کنند.
- لازم است که حکمرانی اکوسیستم‌های شهری به عنوان یک اولویت در سیاست‌ها و برنامه‌های توسعه پایدار در نظر گرفته شود و اقدامات لازم برای حفاظت از محیط زیست و مدیریت پایدار منابع طبیعی انجام شود.
- ترویج رویکردهای نوآورانه و مبتنی بر طبیعت برای حل چالش‌های شهری می‌تواند به بهبود حکمرانی اکوسیستم‌های شهری و افزایش پایداری بلندمدت شهرها کمک کند.

References

- Aghajani Kahagh, J. (2021). Urban management with a sustainable development approach in deteriorated urban fabric (Case study: Panbeh Risseh neighborhood, Qazvin). *Comprehensive Urban Management Studies*, 2(6), 1–14. [https://doi.org/CSUM-2111-1046\(R1\)](https://doi.org/CSUM-2111-1046(R1))
- Akbarinasab, Y. (2014). Requirements of urban sustainable development indicators. *Scientific Management Articles Database*. Retrieved from <http://www.system.parsiblog.com>
- Auriacombe, C. J. (2014). Government, environment and sustainable development. *UJ Internal Handbook*. University of Johannesburg, Johannesburg, South Africa.
- Bueren, E., et al. (2017). Urban development management: Past, present and future. *Journal Semantic Scholar*, 281–289. <https://www.semanticscholar.org>
- Chao, A., et al. (2020). Indicators framework for sustainable urban design. *Atmosphere*, 11(11), 1–18. <http://dx.doi.org/10.3390/atmos11111143>
- DESA, U. (2019). 68% of the world population projected to live in urban areas by 2050. Retrieved from <https://www.un.org/development/desa/en/news/population/2018-revision-of-world-urbanization-prospects.html>
- European Commission. (2001). *A sustainable Europe for a better world: A European Union strategy for sustainable development*. Publications Office of the European Union, Brussels.
- European Commission. (2009). *Impact assessment guidelines*. The European Commission Sustainability A-Test website. https://www.oag-bvg.gc.ca/internet/English/sds_fs_e_33574.html
- European Commission. (2012). Press release: Commission launches innovation partnership for smart cities and communities. http://europa.eu/rapid/press-release_IP-12-760_en.htm
- European Conference on Sustainable Cities and Towns. (1994). *Charter of European Cities and Towns towards sustainability (The Aalborg Charter)*. Aalborg.
- Ewers, H., & Nijkamp, P. (1990). Urban sustainability. In P. Nijkamp (Ed.), *Urban Sustainability* (pp. 8–10). Avebury: Gower House.
- Fioretti, C., et al. (2020). Handbook of sustainable urban development strategies. EUR 29990 EN, Publications Office of the European Union, Luxembourg. <http://dx.doi.org/10.2760/32842>
- Fox-Kämper, R., et al. (2018). Urban community gardens: An evaluation of governance approaches and related enablers and barriers at different development stages. *Landscape and Urban Planning*, 170, 59–68. <http://dx.doi.org/10.1016/j.landurbplan.2017.06.023>
- Fratini, C. F., Georg, S., & Jørgensen, M. S. (2019). Exploring circular economy imaginaries in European cities: A research agenda for the governance of urban sustainability transitions. *Journal of Cleaner Production*, 228, 974–989. <http://dx.doi.org/10.1016/j.jclepro.2019.04.193>
- German Federal Ministry of Transport, Building and Urban Affairs. (2007). *Leipzig charter on sustainable European cities*. Leipzig.
- Hall, P. (1993). Toward sustainable, liveable and innovative cities for the 21st century. In *Proceedings of the Third Conference of the World Capitals* (pp. 22–22). Tokyo.
- Huttmanová, E. (2016). Sustainable development and sustainability management in the European Union countries. *European Journal of Sustainable Development*, 5, 475–482. <https://doi.org/10.14207/ejsd.2016.v5n4p475>
- Islam, R., & Islam, I. (2015). *Employment and inclusive development*. Routledge: London, UK. ISBN 978041582596.
- Kazemian, G., et al. (2013). The relationship between institutional capacity and regional sustainable development (Case study: Bukan and Urmia counties). *Geography Quarterly*, 11(38), 153–173.
- Kitchen, R., Lauriault, T. P., & McArdle, G. (2015). Knowing and governing cities through urban indicators, city benchmarking and real-time dashboards. *Regional Studies, Regional Science*, 2, 6–28. <http://dx.doi.org/10.1080/21681376.2014.983149>
- Konbr, U. (2019). Smart sustainable cities—Vision and reality. *Resourceedings (Proceedings of Science and Technology)*, 2(1), 101–127. <http://dx.doi.org/10.21625/resourceedings.v2i1.455>
- Korff, R. (2009). Ambivalence of megacities: Catastrophe or solution? *Journal for Technology Assessment in Theory and Practice*, 18(1), 1–10. <https://doi.org/10.14512/tatup.18.1.8>

- Leydesdorff, L., & Deakin, M. (2011). The triple-helix model of smart cities: A neoevolutionary perspective. *Journal of Urban Technology*, 18(2), 53–63. <http://dx.doi.org/10.1080/10630732.2011.601111>
- Lepuschitz, K., & Pisano, U. (2014). Mapping urban sustainable development in Europe and beyond. *European Sustainable Development Network (ESDN), Case Study No. 15*.
- Lönnroth, M. (2008). L'Union Européenne et la gestion du développement durable: Le rôle des pays nordiques. In P. Jacquet et al. (Eds.), *L'Europe et le développement durable* (pp. 35–56). Centre d'Analyse et de Prévision, Cultures France. <https://side.developpement-durable.gouv.fr/PAE/doc/SYRACUSE/253261>
- Malandrino, O., Sica, D., & Supino, S. (2019). The role of public administration in sustainable urban development: Evidence from Italy. *Smart Cities*, 2(1), 82–95. <https://doi.org/10.3390/smartcities2010006>
- Maloba, T., & Auriacombe, C. J. (2019). Citizen participation in the developmental state. *Administration Publica*, 27, 1–15. <https://hdl.handle.net/10210/398945>
- Meshkini, A., Eftekhari, A., Rafieian, M., & Rabani, T. (2017). Explaining a foresight model for sustainable urban development management: Case study of Tehran (PhD dissertation). Tarbiat Modares University. Retrieved from <https://parseh.modares.ac.ir/thesis/1118139>
- Meyer, D. F., Masehla, T. M., & Kot, S. (2017). The relationship between economic growth and economic development: A regional assessment in South Africa. *Journal of Advanced Research in Law and Economics*, 8, 1377–1385. [http://dx.doi.org/10.14505/jarle.v8.4\(26\).38](http://dx.doi.org/10.14505/jarle.v8.4(26).38)
- Mirzazadeh Doostan, A. (2022). Examining urban management and its role in sustainable urban development. *Geography and Human Relations*, 5(2), 21–33. <https://dor.isc.ac/dor/20.1001.1.26453851.1401.5.2.2.3>
- Morris, R. J., & Trainor, R. H. (2017). *Urban governance: Britain and beyond since 1750*. Routledge: Thames, UK.
- Organisation for Economic Co-operation and Development (OECD). (2008). *What is sustainable development?* OECD Publishing. https://www.oecd.org/en/publications/2008/12/sustainable-development_g1gh9be9.html
- Phiri, A. (2016). Tourism and economic growth in South Africa: Evidence from linear and nonlinear cointegration frameworks. *Managing Global Transitions*, 14, 31–53. <https://ideas.repec.org/a/mgt/youmgt/v14y2016i1p31-53.html>
- Popovic, B., et al. (2019). Evaluation of sustainable development management in EU countries. *Sustainability*, 11(24), 1–16. <https://doi.org/10.3390/su11247140>
- Salehi, A. (2008). Urban sustainable development. In *Urban and Rural Management Encyclopedia* (pp. 291–294). Tehran: Organization of Municipalities. [In Persian]
- Sanchiz, M., Chevalier, A., & Amadiou, F. (2017). How do older and young adults start searching for information? Impact of age, domain knowledge and problem complexity on the different steps of information searching. *Computers in Human Behavior*, 72, 67–78. <https://doi.org/10.1016/j.chb.2017.02.038>
- Sayyad Bidehendi, M., et al. (2017). Analysis of factors affecting urban sustainability: Case study of Ardabil city. *Human Settlements Planning Studies*, 12(2), 449–462.
- Sedaghat Nouri, H., et al. (2024). Explaining the factors affecting sustainable urban development management, focusing on thriving peripheral cities of metropolises (Case study: Lavasan). *Applied Research in Geographical Sciences*, 24(73), 163–181. <https://doi.org/10.61186/jgs.24.73.163>
- Strange, T., & Bayley, A. (2008). *Sustainable development: Linking economy, society, environment*. OECD Publishing.
- Steiniger, S., Wagemann, E., de la Barrera, F., Molinos-Senante, M., Villegas, R., de la Fuente, H., ... Carrasco, J.-A. (2020). Localising urban sustainability indicators: The CEDEUS indicator set, and lessons from an expert-driven process. *Cities*, 101, 102683. <http://dx.doi.org/10.1016/j.cities.2020.102683>
- Taghvai, M., & Sefar Abadi, A. (2013). Urban sustainable development and some of its influencing factors (Case study: Kermanshah). *Urban Sociological Studies*, 3(6), 1–22.

- Toudert, F., Ji, L., Fährmann, L., & Czempik, S. (2019). Comprehensive Assessment Method for Sustainable Urban Development (CAMSUD)—A new multi-criteria system for planning, evaluation and decision-making. *Progress in Planning*, 100430. <http://dx.doi.org/10.1016/j.progress.2019.03.001>
- United Nations. (1992). *Agenda 21: United Nations Conference on Environment & Development*. Rio de Janeiro, Brazil.
- United Nations Department of Economic and Social Affairs (UNDESA). (2013). *United Nations sustainable development knowledge platform: Agenda 21*. <http://sustainabledevelopment.un.org/index.php?page=view&nr=23&type=400>
- World Commission on Environment and Development. (2012). *Our common future (Brundtland Commission)*. Oxford University Press: Oxford, UK.
- Yang, B., et al. (2017). Analysis on sustainable urban development levels and trends in China's cities. *Journal of Cleaner Production*, 141, 868–880. <http://dx.doi.org/10.1016/j.jclepro.2016.09.121>